

MOCNÁ BEZMOCNOSŤ

Všetky dnešné čítania sú o bezmocnosti. Bezmocný je prorok Ezechiel, ktorého Boh poslať k odbojným synom Izraela, aby vedeli „že bol uprostred nich prorok“. Aké to mohlo byť pre neho frustrujúce – vynakladať úsilie, robiť zo seba čudáka, ohlasovať..., a pritom vedieť, že nie je dôležité, či poslúchnu jeho slová, ale či zistia, že je medzi nimi Boží človek.

Žalmista predkladá modlitbu v podobnom duchu. Často sa ju modlím, keď čítam o prehmatoch mocných, o ideologickom tlaku Európskej únie a jej orgánov, ale aj o zlyhaniach v Cirkvi. *Žalm 123* je volaním k Otcovi, ktorému nemusím vysvetľovať, prečo niečo chcem, len stačí volať „zmiluj sa nad nami“. Stačí dvíhať oči k Pánovým rukám...

Pavol úplne otvorene hovorí o vlastnej slabosti a o jej význame, ktorý je pre svet – aj ten súčasný, v ktorom má sila a úspech hlavné slovo – nepochopiteľný. „Keď som slabý, vtedy som silný.“ Keď odpúšťam, keď nekričím, keď sa nesťažujem, ale konám plný lásky napriek odmietaniu svojho okolia – vtedy dovoľujem konať Bohu a meniť svet. Ak chcem svet meniť sám, tak sa naplno ukazuje, že silou nič nezmením. Môžem ľudí ovládať, zastrášiť, ale nie získať pre Božie dielo...

A aj Ježiš je v dnešnom evanjeliu neúspešný. Lebo tí, ku ktorým prišiel a hovoril, si mysleli, že ho poznajú – veď bol ich rodákom –, a práve preto ho odmietli. „Skade to má?“ Písmo hovorí, že sa na Ježišovi pohoršovali. Žil verne s Bohom, bol iní ako oni.

Bezmocnosť. Nemáme ju radi, ale práve ona je častou charakteristikou Božích sluhov. Konajú Božie dielo, ale sú si vedomí, že nejde o úspech či slávu, ale o vernosť povolaniu. Kňazi, manželia, zasvätení, deti i mládež, starci – my všetci sme povolaní **byť svedkami Ježiša Krista svojím spôsobom zmýšľania, hovorenia i konania**. Možno vnímame, že nič okolo nás sa nemení, že všetko ostáva po starom. No to nech nás neoberá o dôveru, že Boh odpovedá na našu vernosť a koná v srdciach ľudí, medzi ktorými verne žijeme s Ježišom.

Vieš z toho, čo som napísal, vydedukovať, čo je tvojou mocou? „Hľadieť na Pána, nášho Boha“ (porov. Ž 123, 2c). *www.dcza.sk*

SVIATOSŤ MANŽELSTVA

Mat' Boha na prvom mieste dáva stabilitu nielen manželom, ale aj ich deťom

*Okrem prirodzených vzájomných sympatií by pri nadväzovaní vzťahu mala byť prítomná aj dôvera, že s výberom pomôže Boh, hovorí **vincentín Milan Grossmann**.*

Prečo sa miešané manželstvá nepovažujú za sviatostné?

V súčasnom katolíckom liturgicko-pastoračnom chápaní sviatosť manželstva vzniká medzi tými manželmi, ktorí boli pokrstení tým istým krstom, pričom okrem sviatosti krstu sú zjednotení zvlášť aj vďaka Oltárnej sviatosti. Vtedy sa sobášny obrad môže konať aj v rámci svätej omše, keď obaja mladomanželia jedia eucharistický chlieb, veľmi konkrétny dar Pána Ježiša. Dôležité je uvedomiť si, že obaja robia to isté.

Inou situáciou je manželstvo, v ktorom je jedna stránka nepokrstená, čo sa v praxi aj stáva, zvlášť vo väčších mestách, lebo sú križovatkami rôznych ciest. Aj takýto zväzok je darom od Boha, veď on sám ako Stvoriteľ vpísal do samej prirodzenosti muža a ženy aj povolanie do manželstva.

Z pohľadu Katolíckej cirkvi aj tu vzniká platné manželstvo po udelení patričného dišpenzu od takzvanej prekážky rozdielnosti kultu. Vtedy je sobášny obrad bez svätej omše. Takýto manželský zväzok je teda už svojou prirodzenosťou trvalý a výlučný. Avšak chýba v ňom to, čo nazývame osobitným posilnením a posvätením, ako je to vo zväzku, v ktorom obaja manželia sú zjednotení tým istým krstom a ďalšími sviatosťami.

Pastoračná prax, ktorú som dlhoročne konal zvlášť vo veľkom meste, ma naučila, že medzi týmito spomínanými dvomi situáciami sa nachádzajú mnohé ďalšie so svojimi odtienkami podľa toho, v akých dvoch ľuďoch sa zrodila vzájomná láska, a tiež od ich ďalších rozhodnutí a smerovania.